

драматургия. И едва след това сте използвали стихотворенията, влияйки ги в драматургията. Въпросът ми е – необходимо ли е инкорпорирането на други текстове в драматургията и от какво се изисква това?

Лиля Абаджиева: По-скоро обратното, запознавайки се с всичко това, се роди необходимостта. Правихме опити и върху „Философския дневник“, има фрагменти от него в представлението, има и две писма на Мина. Беше необходимост, актьорска необходимост. Не спряхме да изследваме живота на Яворов само до момента на написване на драмата. Имаше актриса, която защитаваше Лора и ревността ѝ – от мъртвото момиче, от писането. Не е тайна, че ако Яворов пишеше на един от големите европейски езици, щеше да бъде известен по друг начин, като Гьоте или Шекспир. Проблемът е може би в мащаба на езика, на държавата, в която живеем. Ние дори не можем да си представим в какво време е живял. Бил е популярен подобно на рок-звезда днес, учениците са знаели наизуст стиховете му. Не само учениците днес не го познават. Аз поканих един актьор, доста популярен, който по-късно не взе участие в представлението; той ме попита кой е Яворов.

Но вече се чувствам неудобно, че говоря толкова дълго, когато тук са най-големите режисьори, а и най-големият български драматург.

Кремена Димитрова: Искам да попитам Маргарита Младенова, може ли един чужденец да постави „В полита на Витоша“? Да се постави извън биографизма?

Маргарита Младенова: Първо искам да кажа, че пиесите на Яворов са истински пиеси, те са светове в света. Не са имитации на пиеси; защото има и такива мнения – че се е повлиял от това, което е чел. Те са същински взривоопасен материал, първите модерни пиеси в нашата драматургия. Започвайки да чета „В полите на Витоша“, се изненадах, когато видях една толкова жестока, толкова нелицеприятна, толкова самоунищожителна, толкова различна от поезията му, толкова Стриндбергова драма. През нея той проблематизира огромната слабост на българската интелигенция (и себе си в това число), която не може да прояви в действие словесните си или интелектуални намерения. В конструкцията, в модела на тази пиеса, стои това „процепване“ между какво говорим, какво искам, какво правя. Затова се опитах да реализирам тази постановка – заради невъзможността на българския интелигент не само да реши собствените си проблеми, а да остане цял и действията му да следват намеренията. Не знам дали има по-силна, по-крайна и по-жестока драматургична материя, която така безпощадно, самоунищожително да проявява широко отворената ножица между намеренията и резултатите. Една екзистенциална трагедия, при това доста натуралистична в ситуационното